

Nepotul anticarului

Nepotul anticarului

IOANA BLAGA

IMAGO DEI
ORADEA, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAGA, IOANA

Nepotul anticarului/ Ioana Blaga. - Oradea : Imago Dei, 2017

ISBN 978-606-8314-32-7

821.135.1

Nepotul anticarului
Ioana Blaga

Copyright © 2017 Ioana Blaga

Copyright © Poză copertă Oana Oara

Editura Imago Dei
str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7
410444 Oradea, Bihor, România
Tel.: 0359-422337

E-mail: office@imagodei.ro
Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.*

Tehnoredactarea: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-32-7

Pentru cel ce nu taie aripile...

Sosirea unui străin

Întinericul se lăsase peste oraș. La casa de la numărul 7 de pe strada Teilor se vedeau doar luminile slabe de la parter. Erau lumini care aveau rolul de a-i descuraja pe intruși să dea vreo spargere. Nu că ar fi găsit acolo cine știe ce comori, în afară de niște cărți și obiecte mai vechi ținute într-un seif din perete. Casa era locuită de un bătrân de aproape 60 de ani, și nepoțelul acestuia, Darius, de 12 ani. Bătrânul era proprietarul unui mic anticariat care se numea „Cărți vechi și nu numai” care-și avea sediul la parterul casei. Anticariatul aparținea familiei bunicului de multe generații. Pe lângă cărțile noi care intrau și ieșeau din anticariat, bunicul era deținătorul unor vechi manuscrise. Așa că printre prietenii săi se numărau tot felul de oameni ciudați: profesori bătrâni, oameni care călătoreau de colo-colo și străini care ajungeau aici din întâmplare sau pentru că faima anticariatului ajunsese până departe.

Era trecut de ora 12 noaptea. Amândoi se culcaseră de câteva ore. Nimic nu tulbura liniștea casei. Deocamdată...

Darius își avea camera la mansardă. Prin fereastra

deschisă pătrundea mirosul florilor de tei. Vacanța de vară începuse doar de câteva zile. Spre deosebire de bunicul său, Darius încă nu adormise. Stătea întins în patul său, cu brațele sub cap, privind tavanul și ascultând sforăitul bunicului. Se gândea la ziua care trecuse. Dar mai cu seamă își aducea aminte de străinul care intrase de dimineață în anticariat. De fapt, nici nu-l văzuse întrând. Doar ce se pomeni cu cineva stând lângă el. Era îmbrăcat destul de bizar, pelerină vișinie și togă neagră, cam nepotrivit pentru secolul nostru, se gândi Darius. Își aduse aminte cum l-a privit curios pe străin și apoi acesta plecă așa cum venise, pe nevăzute. Hmm, se gândi Darius, e timpul să mă culc, e cam târziu. Își aranjă mai bine perna sub cap și închise ochii, hotărât să adoarmă.

POC!

Zgomotul se auzi clar. Darius tresări și se ridică în capul oaselor, speriat. Nu era prima dată când auzea zgomotele. Dar de data asta zgomotul era mai puternic decât altădată. Apoi auzi și vocile. Erau mai mult șoptite. Nu putea fi bunicul. Îi auzea sforăitul. De fapt, bănuia despre ce putea fi vorba: cărțile și personajele lor. Uneori, noaptea, le auzea destul de clar. La început se speriasse, dar cu timpul s-a obișnuit să le audă, mai ales că le cunoștea pe fiecare în parte. S-a mutat în casa bunicului pe la patru ani, după ce părinții săi au murit într-un accident de mașină. Nu-și amintea prea multe despre asta, dar știuse de prima dată când intrase în casa bunicului, că-și dorea să locuiască acolo. Pe-atunci rafturile i se păreau uriașe. Cărțile cu cotoare colorate și învechite, aranjate în ordine îi stârniseră curiozitatea. Și așa a început să citească, prima dată cu bunicul, apoi

s-a descurcat singur, putând să ia cărțile și să le așeze înapoi pe rafturile lor. Acum știa unde e așezată fiecare carte. Unele își schimbau locul, iar altele erau tot acolo de ani de zile, de parcă nu le vroia nimeni. Dar bunicul spunea de fiecare dată că încă nu și-au găsit cititorul.

Bănuise el că anticariatul bunicului avea ceva magic. Atrăgea prea mulți oameni, străini din toate colțurile lumii. Chiar dacă nu cumpărau toți cărți, o mare parte veneau aduși de curiozitate. Dar mai era ceva ce nu știa nimeni. În timpul nopții, personajele cărților se trezeau la viață și ieșeau din cărțile lor, vorbind unele cu altele. Câteva se așezau pe fotolii, dar cele mai multe se plimbau printre rafturi, fără a face însă zgomot. Ciudat, dar bunicul nu pomenise nimic despre asta. Prima dată când l-a întrebat, bunicul s-a prefăcut că nu aude. Așa că Darius nu a insistat prea mult cu întrebările.

Însă în noaptea asta era cu totul altceva. „Nu înțeleg ce e cu zgomotul ăsta”, se gândi Darius. „E cineva în casă! Un hoț! Un hoț în casă!” Se ridică alarmat în picioare și deschise ușa de la camera lui, cât de încet putea. Privi prin crăpătura ușii, dar cum nu văzu pe nimeni, deoarece holul era puțin luminat de la parter, își făcu mai mult curaj să iasă. Își strecură mai întâi capul, urmară apoi umerii și ieși ușor, ușor pe ușă. Trecând pe lângă camera bunicului auzi și mai tare sforăitul acestuia, dar se îndreptă mai departe spre scările care coborau de la mansardă. Avu grijă să ocolească treapta care scârțâia și în felul acesta ajunse la capătul scării, luând-o tiptil, tiptil spre sala cărților. Lumina era destul de puternică, așa că mare-i fu mirarea, când îl văzu pe străinul cu pelerina vișinie stând la capătul unui raft și

căutând printre cărți. Bineînțeles, sala cărților era plină de personaje care sporovăiau. Nici nu-l băgară în seamă. Erau obișnuite cu prezența lui Darius. Băiețelul se ascunse repede sub un raft. Nu trecură câteva minute de când se afla acolo Darius, că străinul își ridică privirea din carte și-l salută.

— Bună seara, Darius! Te așteptam, nu trebuie să te ascunzi de mine.

Și pentru că Darius îl privea neliniștit, continuă:

— Nu-ți fac nici un rău și nu-i fac nici bunicului tău. Și nici nu vreau să fur cărți.

— Bună seara, răspuse Darius, ridicându-se mirat. Dar cum ați intrat? Bunicul închide ușa în fiecare seară. Nimeni nu poate intra. V-ați ascuns sub rafturi cumva?

— Nu, Darius, nu m-am ascuns pentru că nu sunt un hoț. Sunt și alte căi de a intra aici, pe care tu nu le știi. Hai să ne așezăm, vom putea vorbi mai bine. Se așezară pe fotolii, după ce mai înainte șezuseră acolo Prințul și Cenușăreasa.

— V-am mai văzut azi. Mai bine mă duc să-l trezesc pe bunicul, spuse Darius, dar totuși se simțea destul de liniștit și foarte ciudat, nu-i mai era frică.

— Bunicul tău știe că sunt aici. Azi nu a fost prima mea vizită în anticariat. Dar e prima dată când mă vezi tu. De cele mai multe ori stau de vorbă cu bunicul tău, dar tu nu ai de unde să știi asta. Ne cunoaștem de când era mic, cam de vârsta ta.

— Dar de unde veniți? Și de ce mă așteptați pe mine? întrebă Darius mirat.

— Eu sunt Ducele de Roca și vreau să-ți propun o misiune.

Darius rămase cu gura căscată de uimire. Un duce, în fața lui! O misiune! Hm, interesant! E adevărat, nu prea călătorise. Singura expediție fusese până la școală și înapoi. Prietenii lui se aflau în acest orășel și, după orele de la școală, majoritatea timpului și-l petrecea în anticariatul bunicului. Așadar, va pleca într-o călătorie. Întrebările îi veneau cu grămada. Totuși ar trebui să fie mai atent, se gândi el.

— Într-o misiune? Departe? Cu bunicul? Ce fel de misiune? Nu am fost niciodată nici măcar într-o călătorie. Nu vreau sa fiu nepoliticos, dar mai există duci?

Spre uimirea lui Darius, bărbatul izbucni în râs.

— Multe vrei să știi. Toate la timpul lor. Va trebui să găsești o carte.

— De aceea veniți aici, pentru ca să găsiți cartea? Ce fel de carte e? Astăzi oamenii găsesc tot felul de cărți, de ce dumneavoastră nu o găsiți?

— Este o carte rară și veche, vorbi mai departe Ducele, există doar un singur exemplar și va trebui să ne grăbim pentru ca să o putem găsi înaintea altora.

— Ar trebui să-i spun bunicului, totuși, spuse Darius și aproape o luă la goană spre scări. Dar străinul îl prinse repede de mânecă și-l opri la timp.

— Bunicul tău știe unde vei merge și mă aflu aici cu acordul său.

— Dar ce le voi spune prietenilor mei? Până una alta, voi lipsi. Abia am intrat în vacanță și de obicei îmi petrec vacanțele aici.

— Lasă asta în seama mea și a bunicului.

— Și... plecăm acum? Să mă pregătesc, să-mi fac bagajele? întrebă Darius nehotărât.

— Nu ai nevoie de bagaje, nici măcar de alte haine. Asta se va rezolva într-un mod mai puțin obișnuit pentru tine.

— Nu înțeleg, spuse Darius. Cum adică într-un mod mai neobișnuit?

— Ei, lasă, vei vedea tu. Urmează-mă acum!

Darius îl urmă pe străin până la capătul unui raft mai ascuns de privirile oamenilor și-l văzu pe Duce dând la o parte raftul. De altfel, raftul era aproape gol, așadar nu e de mirare că Ducele îl putea mișca cu atâta ușurință. Din spatele raftului, spre mirarea lui Darius, răsări o ușă pe care străinul o deschise imediat. Darius intră primul urmat de oaspete. Ușa se deschidea spre interior, așa că, mai înainte de a o închide, Ducele trase raftul spre perete la locul său și cu asta ascunse ușa de ochii vizitatorilor.

Înăuntru era întuneric beznă, dar imediat ce ușa se închise în urma lor, locul se luminează. Darius privi în urma sa, dar ușa nu se mai vedea, în afară de o micuță clanță care atârna de perete. De fapt, după cum bine vedea Darius, se aflau într-un hol luminat de torțe uriașe așezate pe ambele părți ale peretelui. Spre stupoarea lui, se simți dintr-o dată îmbrăcat cu totul altceva decât pijamalele cu care venise. Erau niște pantaloni largi și o haină dintr-un material aspru. În picioare văzu că are o pereche de încălțări legate cu șireturi.

— Acesta este modul mai puțin obișnuit în care se rezolvă problema hainelor? întrebă Darius. Asta e magie! exclamă el. E fantastic!

— Deocamdată, până intrăm în castel. Acesta este

tunelul de intrare. Abia după ce trecem de Marea Ușă putem spune că am intrat în lumea normală.

Într-adevăr, în fața lor se ivi o altă ușă, care se deschise singură. După ce trecură, aceasta se închise și apoi dispăru ca și cum nu ar fi existat niciodată.

— Unde suntem? întrebă Darius.

— În pivnița castelului. Nimeni nu știe despre această intrare și ar fi bine să nu mai afle nimeni. Mai înaintară puțin și Darius observă că se aflau într-un coridor lung luminat de torțe care se aprindeau la trecerea lor și se stingeau după ce se îndepărtau de ele.

Darius intra într-o lume nouă și neașteptată de el. Odată cu emoțiile veneau și temerile, cu toate că la început se arătase curajos. În urma lui se închidea o ușă care se va mai deschide poate într-o zi. Uimit, îl urma pe Duce pe holul luminat și nu spunea nimic.

Lumea nouă

Castelul se înălța tăcut pe culmea dealului. Nimic nu tulbura liniștea din jur. La lumina lunii nu se vedeau decât umbrele copacilor care înconjurau cetatea. Singurele bufnițele erau treze la această oră târzie. Nimeni nu bănuia ce se întâmplă în pivnița castelului. Darius înainta în tăcere în urma Ducelui. Mărginit în stânga și-n dreapta de pereți bătuți în piatră și luminat de torțe uriașe, holul părea să nu aibă sfârșit. Obișnuit cu căldura pe care o lăsase în urma lui, Darius simțea cum frigul din pivniță îi intră până în oase.

Ciudat cum un băiat ca el, curios din fire și căruia îi plăcea să pună întrebări, luase în serios cererea unui necunoscut, fie el chiar Duce și prieten cu bunicul său. Dar oare cine era Ducele ăsta? se întreba Darius.

— Cred că mi-am pierdut mințile, spuse el șoptind.

— Ce spui tu acolo? întrebă Ducele.

— Spuneam doar că nu știu prea multe despre dumneavoastră.

— Lasă, lasă vei afla în curând. Sunt multe lucruri pe care nu le știi încă. Ajungem imediat la destinație și vei afla mai multe.

Darius înaintă tăcut gândindu-se la ceea ce lăsa în urma lui. Cu siguranță bunicul său se va gândi la el, dar, presupuse el mai departe, Ducele îl va informa în legătură cu toate cele necesare. Așa că, liniștindu-se oarecum, își continuă drumul de-a lungul coridorului. Privea în stânga și-n dreapta minunându-se de atâta piatră adusă la un loc pentru a construi o trecere între două lumi.

— Cine a trecut prima dată pe aici? întrebă Darius.

— Hmm, se gândi Ducele, au trecut destul de mulți ani. În ultima vreme eu sunt singurul care trece pe aici, dar prea multe nu știu să-ți spun despre asta. După câte știu eu, primul om care a trecut pe aici a fost unul dintre străbunii mei. Apoi tatăl meu a trecut ultima dată. De la el am aflat despre această trecere. Eu o folosesc deseori în expedițiile mele. Găsesc că e interesant.

În acest moment torța de pe perete luminează o ușă. Ducele atinse o piatră din partea dreaptă și ușa se deschise imediat. Darius se strecură și imediat îi apărură în față o încăpere luminată și plină cu rafturi uriașe de cărți. Ducele intră și el după Darius și apoi ușa se închise cu un clic ușor. Darius tresări și privi spre ușă. Știa că într-o zi se va întoarce acasă tot pe acolo.

— Intră, intră și așază-te pe un fotoliu, îl pofti Ducele.

Darius înaintă privind cu uimire rafturile înalte și pline de cărți. Cărți de mărime mică sau mare, toate erau aranjate în mod ordonat. Darius văzu că, pentru a ajunge la cărțile cele de mai sus, era amenajată o scară de lemn care urca către un palier aflat la mijlocul rafturilor cu cărți. În acest fel nici o carte nu rămânea nerăsfoită. Nu mă miră că e prieten cu bunicul, se gândi

Darius după ce privi cărțile. E clar: amândoi au un lucru în comun: cărțile!

— Uau, câte cărți, spuse Darius.

— Da, într-adevăr, spuse amuzat Ducele.

Darius se așeză pe un fotoliu și privi în jur. Știa că nu e politicos să privești cu atâta curiozitate într-o casă străină, dar acum pur și simplu nu se putea abține. Ducele aprinse încă o lumânare. Aici nu o fi ajuns încă electricitatea, se gândi Darius. Văzu un birou din lemn, așa cum avea bunicul în colțul casei sale. Acolo nu avea acces nimeni, nici măcar Darius. Niciodată nu și-a pus problema în felul acesta. Când mă voi reîntoarce acasă, voi vedea ce e atât de secret acolo, se gândi el. Privi mai departe în jurul său. Biroul era plin de cărți deschise și văzu acolo o sticlă în care se afla o pană despre care presupuse el că este sticla cu cerneală și instrumentul de scris. Încăperea era plină de scaune, dar totuși nu avea aerul că era deschisă tuturor vizitatorilor. Părea mai degrabă un loc închis și interzis tuturor băgăcioșilor. Așa și era de fapt, dar Darius nu avea de unde să știe toate acestea. Acesta era locul în care Ducele își petrecea cel mai mult timp. În toată încăperea, pereții erau ocupați de cărți. Un singur tablou ce reprezenta un bărbat în vârstă ocupa singurul perete disponibil. Ușa bibliotecii era mărginită de două armuri. Pe jos era întins un covor gros pentru a acoperi zgomotele făcute de pașii vizitatorilor. Darius mai privi o dată spre locul unde presupuse că se afla ușa. Acolo era acum un raft de cărți care cu greu putea fi clintit. Dar, se gândi el, cu ajutorul vreunui mecanism se va putea deschide ușa din nou. Așa că aștepta acum explicația Ducelui.

— Mai întâi de toate ar trebui să mănânci ceva și apoi să te conduc în camera ta. Măine vom avea timp să vorbim mai multe. Știu că ești nerăbdător, dar toate la rândul lor.

Apoi Ducele trase de un cordon așezat la dreapta biroului său și imediat apără un bărbat. Acesta era, presupuse Darius, servitorul Ducelui.

— Darius, acesta este Ludo, și de acum încolo va avea grijă să nu-ți lipsească nimic. Măine îi vei cunoaște pe toți locuitorii castelului. Dar deocamdată ajunge atât. Ne vedem mâine. Ludo te va conduce în camera ta. Zicând acestea Ducele luă pana și-l privi pe Darius.

Băiatul se ridică din fotoliu și porni după servitor. Mai privi o dată în urmă și-l văzu pe Duce scriind. Apoi ușa bibliotecii se închise în spatele băiatului. Darius păși în urma servitorului care înainta ținând în mână o lumânare aprinsă. Înalt, cu părul scurt ca al unui călugăr, Ludo călca fără să scoată cel mai mic zgomot. Singurul ce se auzea era Darius care se chinuia să calce cât mai puțin zgomotos pe piatra holului. În fața lor apără o scară uriașă de marmură neagră. Darius urcă în urma lui Ludo. Ajunse pe un hol și apoi fu condus până la o ușă. Intră în camera destinată lui. Acolo ardea deja o lumânare. Văzu un pat înalt, o masă, niște scaune și un șifonier înalt.

— Aveți aici pregătită o mică gustare potrivită cu această oră din noapte. Măine dimineața va veni altcineva să vă trezească îi spuse servitorul deosebit de politicoș, apoi făcu o plecăciune. Noapte bună, îi ură acesta.

— Nnoapte bună, se bâlbâi Darius.

După ce privi cu atenție în jurul său la fiecare obiect, se apropie de măsută și privi spre tăvița cu mâncare. Nu erau decât niște bucăți de pâine și cașcaval, dar erau îndeajuns pentru el. Și așa abia aștepta să adoarmă. Mâncă repede câteva îmbucături și se apropie de patul său. Văzu cu stupoare unele dintre hainele lui, mai ales ciorapii și pijamaua. Se schimbă și se așeză pe marginea patului.

— Destul de înalt, spuse el cu voce tare.

Apoi își așeză capul pe pernă și încercă să se gândească la evenimentele uluitoare prin care trecuse în ultimele câteva ore. Mâine, își zise el, voi explora castelul de sus până jos. Dar nu trecu mult și adormi îndată.

La castel

Dimineața se arăta luminoasă. În castel era forfotă. De când s-a aflat că Ducele avea un oaspete care dormea în camera de sud, lucrurile au început să se miște mai repede. În camera de sud nu era nicio mișcare. Fereastra închisă și acoperită cu o draperie grea acoperea frumusețea zilei. În sfârșit Darius se mișcă în patul său și căscă. Deschise ochii și se văzu în altă cameră decât cea cu care era obișnuit în fiecare dimineață. Apoi își aduse aminte de ușa magică. Se întinse bine de câteva ori în patul larg și-și trase mai bine pătura peste el. Își aduse aminte de bunicul care acum stătea de unul singur în magazin, poate îngrijorat de lipsa nepotului său. Dar Darius spera din tot sufletul că Ducele va face ceea ce a promis și-i va spune bunicului unde se află. Se uită spre tavanul înalt, apoi se ridică în capul oaselor, căutând din ochi o altă ușiță. O văzu ascunsă după un paravan și, așa cum presupuse, acolo era baia. Alergă spre fereastră și trase draperia verde. Lumina pătrunse în camera copilului făcând să se vadă până și cel mai mic colțișor. Deschise șifonierul și-și luă de acolo haine de schimb: o pereche de pantaloni, o cămașă albă și o

centură lată. Și se încălță cu pantofii pe care-i avea de azi noapte. Auzi o bătaie în ușă.

— Intră, spuse el, și așteptă cu nerăbdare.

Ușa se deschise încet și mai întâi Darius văzu o claiă de păr creț și blond. Apoi niște ochi speriați și încetul cu încetul îi apărură în fața ochilor întregul posesor. Era un băiețel de vârsta lui, cu fața plină de pistrui și speriat.

— Bună dimineața, spuse el, eu sunt Tudor și Ducele m-a trimis să am grijă de dumneavoastră. Apoi făcu o plecăciune.

„Va trebui să mă obișnuiesc cu plecăciunile și cu politețea asta”, se gândi Darius.

— Aăă, eu sunt Darius. Și poți să-mi spui pe nume, să știi că nu mă supăr. Și nu-mi mai fă atâtea plecăciuni. Avem aceeași vârstă, ce mai, și în plus nu am nici un rang nobiliar. Îi întinse o mână. Băiatul blond privi spre mâna lui Darius încurcat și-i întinse și el mâna.

— Gata, atât, vezi că nu e chiar atât de greu. Cred că ar fi mai bine să ne spunem pe nume și să nu mai complicăm lucrurile.

Tudor zâmbi și spuse:

— Ar trebui să ne grăbim, ne așteaptă cu masa. Suntem ultimii în sala de mese.

În acest fel a început o frumoasă prietenie. Așa că au ieșit din camera de sud și s-au îndreptat spre alte părți ale castelului. Darius văzu mai bine scara de marmură care cobora spre parterul castelului într-o spirală mare. Era atât de largă încât ar fi putut să încapă cinci persoane alăturate. Atinse marmura neagră simțind-o tare și rece sub degetele lui. Nu mai atinse niciodată așa ceva. Abia aștepta să iasă din castel și să-l vadă de afară.